De tre sorte prinsesser

Ostindien blev engang belejret af fjenden, og han ville ikke gå sin vej, før han fik seks hundrede daler. Borgerne lod da trommen gå og bekendtgjorde, at den, der kunne skaffe pengene, skulle blive borgmester. Nede ved søen sad en fisker med sin søn og fiskede, og så kom fjenden, tog hans søn til fange og gav ham seks hundrede daler for ham.

Fiskeren gav straks rådherrerne pengene, fjenden drog bort, manden blev udnævnt til borgmester, og det blev besluttet, at den der ikke sagde: "Hr. borgmester" til ham, skulle klynges op i galgen.

Sønnen slap imidlertid fra fjenden og flygtede ind i en stor skov, hvor der lå et højt bjerg. Det lukkede sig op for ham, og da han gik derind, kom han til et forhekset slot, hvor stole og borde og bænke var beklædt med sort. Så kom der tre prinsesser, som var helt sorte, og kun havde en lille bitte smule hvidt i ansigtet, og sagde, at han skulle ikke være bange, de skulle ikke gøre ham noget, men hvis han ville, kunne han frelse dem. Det ville han gerne, hvis de ville sige ham, hvordan han skulle bære sig ad. De sagde da, at han i et helt år hverken måtte tale til dem eller se på dem, hvis der var noget, han ville have, skulle han blot sige det, så skulle de svare, hvis de måtte. Da han havde været der i nogen tid, fik han lyst til at komme lidt hjem til sin far, og prinsesserne gav ham da en pung med penge og smukke klæder, og han måtte love at komme igen inden otte dage.

Han kom så ud af bjerget og lige hen til Ostindien. Da han ikke kunne finde sin far i deres lille hytte, spurgte han nogle folk, hvor den fattige fisker var blevet af, men de sagde, at sådan måtte han ikke tale, så blev han hængt. Da han kom op til sin far sagde han: "Hvor kan en stakkels fisker komme til så stor en ære." - "Det må du ikke sige," sagde folk rundtomkring, "hvis rådsherrerne får det at høre, kommer du til at dingle i galgen." Men han blev ved, og til sidst slæbte de da også af sted med ham ud til retterstedet. Han bad nu, om han ikke måtte få lov til at gå en gang tilbage til sin gamle hytte, og da han kom derhen, tog han sine gamle klæder på og sagde: "Kan I nu se, at jeg er den fattige fiskers søn. I disse klæder har jeg tjent brødet til min far og mor." Da kendte de ham og bad ham om forladelse, og han fortalte nu om skoven og bjerget og slottet med de tre sorte prinsesser, som havde sagt, at han kunne frelse dem. Men hans mor var ikke rigtig glad ved den historie og rådede ham til at tage vievand med og stænke det i ansigtet på dem.

Han gik nu tilbage til bjerget, men han var rigtig bange. Da han kom ind, lå prinsesserne og sov, og han stænkede så vievand på dem, og da blev de halvt hvide. Straks sprang de op, truede ad ham og sagde: "Forbandet skal du være, vort blod råber om hævn over dig. Aldrig bliver det menneske født, som kan fri os fra trolddommens magt, men vi har tre brødre, som er smedet fast i syv jernlænker, de skal sønderrive dig." Der lød et tordnende brag, og han sprang i en fart ud af vinduet, men brækkede det ene ben. Slottet sank i jorden, bjerget lukkede sig og ingen ved, hvor det har ligget.

* * *